

κρύβει πόνον κι' ἡ χαρὰ
τῶν τροπαίων, τῶν παιάνων.

Νά! τὸν βλέπω 'στὴν καλύβα...
τί χαρτιὰ 'μπροστά του στέβα.
Να τοῦ... ὦρα δὲν κοιμάται...
τάχα μόνος τί θυμάται;

Νά! τὸν βλέπω... σὲ μπουκάλι
μπήγει τώρα τὸ κερί,
καί μονάχος προχωρεῖ
δίχως λείξι μιά νὰ βγάλῃ.

Μήτε φύλλο δὲν σαλεύει,
δλ' ἡ πλάσις σκυθρωπή,
καὶ τριγύρω βασιλεύει
κρύα τάφων σιωπή.

Κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς
νὰ δόξασα τὴν παντιέρα,
κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς
'μπορεῖ, βρὶ Περικλέτο,
νὰ γενῇ Λαμπρὴ λαμπάδα τὸ σπυρματάιστο,
κι' ὁ Διάδοχος τῶν Κόδρων νάλθῃ μίγας καὶ πολὺς
κι' ἐγὼ τότε νὰ προβάλλω κανταδόρος τῆς Ἀύλης.

Ὅμως σὺ δι' ὅσα λίω
μηδαμῶς δὲν συγκινεῖσαι,
καὶ γελᾷς διότι κλαίω
κι' ἀψυχος καὶ κρύος εἶσαι.

Π.—Τώρα τώρα, Φασουλῇ μου, ποὺ μὰς τρῶν Φραγκοφαγά-
καὶ γλεντᾷ μὴ τὴν σκληριὰ μας καθε Τούρκος τσελεπής, (ναὶς
δὲν εἰδεύρεις πὺς ταιριάζουν τῶν πολλίμων οἱ παιῖνες,
κι' αἱματόδρεκται πορφύραις κι' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς.

Φ.—Ἄς τὰ λίμε, Περικλέτο, καὶ δὲν γίνεται καμμία
μὲ τὰ λόγια μας ζημία.

Παρὰ κλάμματα καὶ βόγγοι καὶ μουγκρίσματα βαρετὰ
κάλλιο νάχρῃς μὴν ἐλπιδὰ καὶ κρυφὴ παρηγοριὰ.

Π.— Ἔχεις γίνει, Φασουλῇ,
αἰσιόδοξος πολὺ,
μὰ 'στὸ τίλος δὲν θ' ἀνθίξω
καὶ καλαῖς θὰ σοῦ τῆς βρέξω.

Φ.— Πρὸς παθόντας Βασιλεῖς
πρίπου ὅμοιο καθένος,
εἰ δ' ὡς νησῶν φιλεῖς
πόσον μάλλον τὰ χηνός;

Μάθε καὶ σὺ καὶ τὸ λοιπὸν τῶν εὐσεβῶν ἀσέρι
πὺς τὸ μεγάλο Σαββατο κοντὰ τὸ μεσημέρι,
προτοῦ ἀλλήθῃ πεταίνῃ, πρὶν ἀκουσθῇ κημπάνα,
καὶ ὅτ' τὰ κόκκινα ταῖγὰ πολυκαθούσα μέννα,
καθόλου δὲν ἀρτύθηκα τὸ πρῶτο Βασιλόπουλο
κι' ἴσως κανεὶς Ἐπιτελής νὰ 'πάσχασι κοτόπουλο.

Ἀλλὰ καὶ κρίας νάτρωγε μίστα 'στὴν ἐκστρατεία
δὲν θάταν ἀμάρτια.
Κανεὶς δὲν θέλει τὰδικα, σοῦ λίγοι δὲ συντόμως
δι' ὁδοπόρους κι' ἀσθενεῖς πὺς δὲν ὑπάρχει νόμος.

Κι' ἐγὼ καθὼ Χριστιανὸς νηστεύω καὶ τὸ λάδι
τὴν ἐξομαδα τῶν παθῶν ὡς 'στῆς Λαμπρῆς τὸ βράδυ
ἀν ὅμως — ὁ μὴ γίνοντο! — τύχη κι' ἐγὼ νὰ 'πάγω
ἐν μίση τῶν μαχῶν,
τότ' ἐξ ἀνάγκης, Περικλῇ, καὶ κρίατα θὰ φάγω
καὶ πὰν τὸ προστυχόν,
κι' ὅσο γιὰ τὴν εὐσείεια παντοῦ νὰ τὸ κηρύττης
πὺς δὲν νηστεύει σὰν κι' ἐμὶ μηδὲ κι' Ἀρχιμανδρίτης.

Π.—Τώρα τῆς συνεντεύξεως τὸ μέρος τοῦτο κρίνε,
ποῦ λέγει κι' ὁ Διάδοχος ἀνεύθυνος πὺς εἶναι.
Φ.—Γιὰτί κι' αὐτὸ παραξένο τὸ βρῖσκεαι, Περικλέτο;
καθίνας ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.
Ἐδῶ, ποῦ πᾶς ἀνεύθυνος μαζὶ μας ξεφαντῶνει,
κι' οὔτε κανένας, Περικλῇ, μ' εὐθύνας δὲν φορτώνει
καὶ τὸν χειρότερο τσελιὰ
πολιτικῆς ἀγέλης,
πὺς τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖ
ὕπαιθνο τὸ θέλεις;

Ἀφοῦ δὲν εἶναι χαμηλὰ
ἡ νομιμος εὐθύνη,
βεβαίως ὅσο πᾶς ἦνλὰ
σμικρύνεται καὶ σβύνει.

Μίστα 'στὸ κράτος τῶν σοφῶν,
ποῦ παίζει Καραῖσκο,
διαφορὰν τῶν κορυφῶν
καμμίαν δὲν εὐρίσκω.

Ἀνεύθυνον θεωρεῖ τον καὶ τὸν υἱὸν ἐπισῆς,
ἐξίσανε τὰς κορυφὰς, μὴν κἀνης διακρίσεις,
κι' ὡς ψάλλτης ψάλε διέξιος·
«ἐναξὲς πατήρ, ἐναξὲς υἱός.»

Μὰ καὶ 'στῶν κορυφῶν μας τῶν ἔλλων τὰς πατρίδας
κατακορύφως νὰ κυττᾷς ἐξίσωσιν σοφῆν,
βλέπει καὶ τὸ Θεῶρημα τὸ τῆς Γεωμετρίας
περὶ τῶν ἴσων γωνιῶν τῶν κατὰ κορυφῆν.

Αὐτὰ σοῦ λίγοι, Περικλῇ,
ταμπιλχανὰ καὶ θεριακλῇ,
καὶ ἔχασε τῶν εὐθύνων τὰτίλειωτα σκελέτια,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' αἰῶνα νάχρῃς νοημοσύνην
κι' ὀλημερίς νὰ θλιθεῖσαι μ' εὐθύνας καὶ μὲ τίποτα,
τὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως γενεὰ παραφροσύνην.

Π — Ἀφοῦ λοιπὸν, βρὶ Φασουλῇ, 'μυλεις γιὰ κορυφαί
σύνεις καὶ σὺ τὴν κορυφὴν κατραπακταῖς νὰ φᾶς.

**Καὶ κομποδοῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Παῖς λοιπὸν ὁ Φασουλῇ, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτος,
καὶ 'μίστα 'στὸ τέρμα τὸ Δοῦθρο μπασιτόν...
αὐτοὶ ὁ Κανελίσκος καὶ βασιλεῖς κι' ἄλλοι
μ' ἐκεῖνο τοῦ τοῦ μαγαζὶ τὸν κόσμο ἐπαρτάλινει.

Τὸ ΡΩΜΗΟΤ' μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννὴς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς 'στὴν γῆ.